

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΚΙΑΝ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ι. ΛΥΜΠΡΙΤΟΥ
[ΠΟΝΟΣ ΓΟΝΕΩΝ]

Σ' είδαν οι ἄγγελοι· ὠσφράνθησαν
τὰ μῦρα τῆς ψυχῆς σου,
ἀνοίξαν τὴν ἀγκάλη τους
κ' εἶπαν: ἐδῶ κοιμήσου!
Νέφος σὰν κρίνο κατάσπρο
σοῦ στρώσανε παντοῦ,
γιὰ νὰ διαβῆς ἀθώρητη
τ' ἀστέρια τοῦρανοῦ.

Αὐτὸ τὸ ἐξαισιο κάλλος σου
γιατί 'ς τὴ γῆ νὰ μείνη,
εἰς τὴν ἐφήμερον ὑπαρξί
φῶς κ' ἄρωμα νὰ χύνη;
ἔλα μαζῆ μας, στόλισε
τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ,
καὶ ζῆσε αἰώνια ἀμίαντη
ἀπὸ ματιὰ θνητοῦ.

Ἄθῳα ψυχὴ, σ' ἐμάγεψαν
μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή τους,
μὲ τῆς χρουσαῖς φτεροῦγαις τους,
μὲ τ' ἄσπιλο φιλί τους·
καὶ τ' ἄστρα σου ἐδασίλευσαν
μὲ ἓνα στεναγμό!
καὶ σπαραγμένο φάντασμα,
μ' ἀφῆκαν νὰ θρηνῶ.

Ἦθελες φῶς, Παράδεισε,
καὶ μ' ἄρπαξες τὸ φῶς μου,
μοῦ σκέπασες μὲ σάβανο
τὰ κάλλη ὅλα τοῦ κόσμου,
'ς τὸν οὐρανὸ ἐκάρφωσα
τὸ βλέμμα φοβερό,
μουρμούρισα ὁ ταλαίπωρος
— « Δὲν ἔχω πλεῖα Θεό! »